

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **H. B.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-136634-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 15. 1. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. MV-136634-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 11. 6. 2015, č. j. OAM-32149-20/MC-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zastavilo řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), neboť i přes výzvu Ministerstva nebyly k žádosti doloženy všechny potřebné náležitosti v souladu s § 87p odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť dle žalobce není důvodem pro zastavení řízení nedoložení dokladu potvrzujícího, že žalobce pobývá na území České republiky společně s občanem Evropské unie v souladu s ustanovením § 87p zákona o pobytu cizinců. Sám žalobce uvádí, že spolu s občankou Evropské unie již nežije, tudíž požadovaný doklad nemůže objektivně žalovanému a prvostupňovému orgánu dodat. Podle názoru žalobce však nedoložení tohoto dokladu neodůvodňuje postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se nejedná o vadu žádosti, která by bránila v prodloužení doby platnosti pobytové karty. Žalobce má za to, že zde neexistuje žádný důvod pro ukončení jeho přechodného pobytu dle ustanovení § 87f zákona o pobytu cizinců, jelikož konec soužití žalobce a občana Evropské unie zde není uveden. V souvislosti s tímto by tedy docházelo k absurdní situaci, kdy správní orgán neprodlouží platnost pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie a zároveň mu však zůstává zachováno povolení k přechodnému pobytu. Výsledkem toho by bylo, že žalobce nebude mít možnost orgánu veřejné moci předložit platný doklad o oprávněnosti pobytu, čímž by pak porušil svou povinnost ustavenou mu § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce zde nenalézá veřejný zájem, který by tuto situaci odůvodňoval. V uvedeném postupu žalovaného a prvostupňového orgánu založeném na formalistickém výkladu zákona žalobce spatřuje protiústavní jednání, a to konkrétně v rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 3 a 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava ČR“) a čl. 2 odst. 2 a 3 ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina“), přičemž byl tímto žalobce zkrácen na svých právech. Na základě uvedených žalobních námitek se žalobce domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a požaduje uhrazení náhrady nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 9. 2. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů. Podle žalovaného je spisovým materiálem prokázáno, že v rámci řízení žalobce nepředložil náležitosti stanovené v § 87p zákona o pobytu cizinců, a to ani v dodatečné lhůtě, jež mu byla pro dodání těchto náležitostí správním orgánem určena. Až současně s odvoláním byly žalobcem žalovanému předloženy některé z těchto náležitostí, kdy však žalovanému nebyl doručen doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie.

Vzhledem k uvedené nečinnosti žalobce ze strany žalovaného nedošlo k meritornímu posouzení žádosti a řízení o žádosti bylo zastaveno v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[4] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[7] Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.

[8] Žalobce podal dne 12. 2. 2015 k Ministerstvu žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 87p zákona o pobytu cizinců. Dne 14. 3. 2015 byla fikcí žalobci doručena výzva Ministerstva k odstranění vad žádosti, a to k doložení fotografií, dokladu potvrzujícího, že žalobce pobývá na území České republiky společně s občanem Evropské unie, doklad o zajištění ubytování a doklad o zdravotním pojištění.

[9] Dne 16. 4. 2015 právní zástupce žalobce žádal Ministerstvo o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a o přerušení řízení do 30. 4. 2015 s odůvodněním, že žalobce byl do konce měsíce dubna roku 2015 pracovně v zahraničí. Ministerstvo nevyhovělo žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad, jelikož již tato marně uběhla, zároveň však přerušilo řízení o předmětné žádosti do odstranění vad žádosti, nejdéle však do 29. 5. 2015.

[10] Dne 25. 5. 2015 bylo Ministerstvu doručeno vyrozumění žalobce o skutečnosti, že již není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tudíž není schopen dodat doklad potvrzující, že žalobce pobývá na území České republiky společně s občanem Evropské unie. I přesto však žalobce trval na vydání nového průkazu o přechodném pobytu rodinného příslušníka.

[11] Následně Ministerstvo vydalo dne 9. 6. 2015 vyrozumění o pokračování v řízení. Usnesením ze dne 11. 6. 2015 prvostupňový orgán zastavil správní řízení o žádosti

o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť ze strany žalobce jakožto žadatele nedošlo k odstranění podstatných vad předmětné žádosti.

[12] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 29. 6. 2015 odvolání, v němž argumentoval v podstatných rysech shodně s žalobními body, uplatněnými v nyní posuzované správní žalobě. K odvolání přiložil také prvostupňovým orgánem požadované náležitosti žádosti dle § 87p zákona o pobytu cizinců, a to fotografie, doklad o zajištění ubytování a doklad o zdravotním pojištění s tím, že se v daném případě neužijí ustanovení o koncentraci řízení dle § 36 odst. 1 a § 82 odst. 4 správního řádu, jelikož o možnosti koncentrace řízení nebyl žalobce v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu poučen.

[13] O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a neshledal důvody pro změnu původního rozhodnutí. Žalovaný má za to, že se na případ žalobce uplatní koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, a tudíž žalovaný nemá povinnost přihlížet k důkazům žalobce připojených k odvolání, jelikož se jedná o důkazy, které mohl předložit prvostupňovému orgánu. Stejně tak byl žalovaný toho názoru, že i přes jeho tvrzení je žalobce povinen předložit žalovanému doklad potvrzující, že žalobce pobývá na území České republiky společně s občanem Evropské unie.

[14] Na základě výše uvedené zdejší soud došel k závěru, že spor v projednávané věci tkví v otázce, zda je dle především systematického a logického výkladu zákona o pobytu cizinců žalobce povinen v rámci řízení o žádosti prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 87p zákona o pobytu cizinců předložit doklad potvrzující, že žalobce pobývá na území České republiky společně s občanem Evropské unie i přes skutečnost, že ustanovení § 87f zákona o pobytu cizinců výslovně neuvádí jako důvod ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie zánik statusu rodinného příslušníka či ukončení společného soužití s rodinným příslušníkem.

[15] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci jsou důležitým předmětem posouzení důvody ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, krajský soud pokládal za nutné nejprve shrnout relevantní právní úpravu a judikaturu správních soudů týkající se dané problematiky.

[16] V ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, se uvádí, že „[u]stanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“ K uvedenému zdejší soud dodává, že se dle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí také na cizince, kteří jsou rodinnými příslušníky státního občana České republiky. V souladu s tímto pak implementace Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“) dopadá také na rodinné příslušníky občanů České republiky.

[17] Dle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.“ Dle odst. 3 stejného ustanovení pak Ministerstvo vydá povolení k přechodnému pobytu ve formě pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[18] Zdejší soud má ze správního spisu za prokázané, že žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu a byla mu Ministerstvem vydána pobytová karta rodinného příslušníka občana Evropské unie s platností do 2. 3. 2015.

[19] Ustanovení § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak stanovuje, že „[k] žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie je žadatel povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. a), d), e) a doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie; pokud došlo ke změně podoby žadatele, je dále povinen předložit fotografie odpovídající jeho skutečné podobě.“

[20] Krajský soud zde tedy z čistě jazykového výkladu ustanovení § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců neshledává prostor k tomu, aby žalobce nedoložil doklad, který je výslovně požadovaný zákonem.

[21] Dále zdejší soud k námitce žalovaného však uvádí, že dle ustanovení § 87p odst. 2 „[m]inisterstvo dobu platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana, Evropské unie neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f [zákona o pobytu cizinců – poznámka soudu].“

[22] Ustanovení § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců mimo dalších důvodů uvádí, že „[m]inisterstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné; to neplatí, jestliže rodinnému příslušníku občana Evropské unie bylo rozhodnutím příslušného orgánu nebo dohodou manželů svěřeno do výchovy dítě občana Evropské unie nebo mu bylo přiznáno právo pravidelného osobního styku s dítětem občana Evropské unie pouze na území, nebo před zahájením řízení o rozvodu nebo řízení o prohlášení manželství za neplatné toto manželství trvalo alespoň 3 roky a v době trvání manželství měl rodinný příslušník občana Evropské unie na území povolen pobyt nejméně 1 rok, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka.“

[23] Zdejší dospěl za použití teleologického výkladu k tomu názoru, že za důvod dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba považovat též situaci, kdy dojde k ukončení faktického partnerského vztahu, tedy vztahu druh – družka, který byl při vydání povolení k přechodnému pobytu posouzen jako vztah dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2017, č. j. 30 A 148/2016 – 61, publ. ve Sbírce NSS pod č. 5161/2017 Sb.)

[24] Dle krajského soudu je co se týče rodinných příslušníků občanů Evropské unie smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců umožnit těmto rodinným příslušníkům pobyt na území České republiky, pokud skutečně splňují podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy mají status rodinného příslušníka občana Evropské unie, což ostatně vyplývá i z jazykového výkladu ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Stejně tak je ale dle názoru krajského soudu účelem a smyslem zákona o pobytu cizinců, tedy konkrétně účelem ustanovení týkajících se rodinných příslušníků občana Evropské unie, umožnit pobývat na území České republiky těm cizincům, kteří splňují podmínky stanovené v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců nejen při řízení žádosti o povolení k pobytu pro rodinného příslušníka, ale po celou dobu jejich pobytu na území České republiky. Jednoduše řečeno, smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců je umožnit pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, pokud v souladu s ustanoveními zákona o pobytu cizinců tímto rodinným příslušníkem skutečně po celou dobu jeho přechodného pobytu je.

[25] K tomuto závěru krajského soudu ostatně přispívá také fakt, že v sobě ustanovení § 87f obsahuje instituty tzv. zachování práva rodinného příslušníka, kdy za určitých významných okolností je cizinci, který ač fakticky pozbude status rodinného příslušníka občana Evropské unie, zachován přechodný pobyt na území České republiky. Dle soudu ze systematiky a textu předmětného ustanovení vyplývá, že pokud cizinec obecně již nebude splňovat podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy nebude mít status rodinného příslušníka občana Evropské unie, zásadně je mu jeho přechodný pobyt na území České republiky ukončen, pouze za určitých výjimek v daném ustanovení uvedených k jeho ukončení nedojde.

[26] Stejně tak zdejší soud v souvislosti s tímto upozorňuje na novelizaci zákona o pobytu cizinců účinnou od 18. 12. 2015, kdy v § 87f odst. 1 je již explicitně v návaznosti na dřívější nedůsledný text zákona o pobytu cizinců vyjádřeno, že Ministerstvo ukončí pobyt cizinci, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie. Nadále jsou pak v § 87f odst. 2 upraveny instituty zachování práva pobytu, tedy výjimky z obecného ukončovacího pravidla stanoveného v odstavci předchozím. Touto úpravou tedy došlo k tomu, že smysl a účel zákona o pobytu cizinců týkající se úpravy pobytu rodinných příslušníků na území České republiky, jak byly zdejším soudem představeny výše, byly srozumitelněji promítnuty do jeho textu tak, aby jazykový i teleologický výklad tohoto ustanovení byly v souladu.

[27] Krajský soud dále uvádí, že rovněž za použití argumentu *a maiori ad minus* dopadá ustanovení § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců na vztah druh – družka. Zdejší soud má za to, že pokud je situace, kdy dojde k zániku manželství jakožto institucionalizovaného svazku dvou osob, důvodem k ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, lze dospět závěru, že tím spíše je třeba považovat za důvod ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka situaci, kdy dojde k zániku vztahu, který byl postaven pouze na faktickém svazku, aniž by bylo uzavřeno manželství nebo registrované partnerství.

[28] Dále pak krajský soud dodává, že v projednávané věci je jeho závěr o aplikaci ustanovení § 87f odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na zánik faktického vztahu druh – družka v souladu s použitím doktríny nepřímého účinku směrnice č. 2004/38/ES. Tato doktrína ukládá správním i soudním orgánům vykládat a uplatňovat právní předpisy přijaté za

účelem provádění směrnice eurokonformně, tedy v souladu s požadavky práva Společenství v celém rozsahu, v němž jim vnitrostátní právo poskytuje určitý prostor pro uvážení. Pro užití nepřímého účinku musí být dodržena podmínka, že vnitrostátní předpis je takového výkladu schopen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 – 29, publ. ve Sbírce NSS pod č. 3448/2016 Sb.)

[29] Zásada eurokonformního výkladu vyžaduje, aby vnitrostátní soudy učinily vše, co spadá do jejich pravomoci, tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, taky aby zajistily plnou účinnost dotčené směrnice a došli k výsledku, kteřý by byl v souladu s cílem stanoveným směrnicí (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 10. 2004, *Pfeiffer*, C-397/01, Recueil, s. 1-8835). Jak bylo demonstrováno zdejším soudem, za pomoci teleologického a logického výkladu lze dosáhnout toho, že ustanovení o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, konkrétně § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců dopadá také na zánik faktického partnerského vztahu v souladu s ustanoveními směrnice č. 2004/38/ES. Jejím smyslem, obdobně jako smyslem zákona o pobytu cizinců, je totiž usnadnění pobytu partnera občana Evropské unie, se kterým má občan Evropské unie řádně doložený trvalý vztah a podmínku tohoto trvalého vztahu splňuje po celou dobu jeho pobytu na území dotčeného státu.

[30] Zdejší soud na základě výše uvedeného uzavírá, že je důvodné, aby v souladu s ustanovením § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný a prvostupňový orgán požadoval po žalobci doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie, a to za účelem prokázání splnění podmínek uvedených v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Jeho nedodání tedy způsobilo podstatnou vadu žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty, příslušný správní orgán nepochybil, pokud postupoval dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení o žádosti zastavil. Tímto postupem tedy nedošlo ke krácení práv žalobce a jednání prvostupňového orgánu ani žalovaného nelze označit za protiústavní, kdy se při uplatňování své pravomoci pohybovali v rámci účelu a rozsahu ústavních zákonů i nižších právních předpisů. Žalobní námitka žalobce je tak **nedůvodná**.

[31] Nad rámec žalobních námitek – pro komplexnost posouzení věci – zdejší soud uvádí, že mimo výše uvedeného bylo řízení o žádosti zastaveno z důvodu bezdůvodného pozdního dodání dalších podstatných náležitostí žádosti v souvislosti s uplatněním zásady koncentrace řízení dle § 36 odst. 1 a § 82 odst. 4 správního řádu.

[32] Dle ustálené judikatury správních soudů, shrnuté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34, publ. ve Sbírce NSS pod č. 5974/2016 „[t]ato zásada patří mezi jednu ze zásad správního řízení... Dle tohoto ustanovení [82 odst. 4 správní řádu – poznámka krajského soudu] se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Na základě tohoto ustanovení má dojít k zrychlení správního řízení a zabránění jeho průtahům, jinými slovy má dojít k zefektivnění správního řízení. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho

nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela na místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60).“ K tomu dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 – 48, publ. ve Sbírce NSS pod č. 308/2017 Sb., uvádí, že „[k] uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc.“

[33] V projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce, správní řízení nebylo zahajováno z moci úřední. K žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie musí žadatel dle § 87p odst. 1 ve spojení s § 87a odst. 2 písm. a), d), e) zákona o pobytu cizinců předložit mimo dokladu potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie, také cestovní doklad, doklad o zdravotním pojištění a doklad o zajištění ubytování na území a fotografie, pokud došlo ke změně podoby žadatele. Výše uvedené doklady jsou tedy nezbytnou náležitostí žádosti o prodloužení pobytové karty.

[34] V rozporu s tvrzením v žalobě ze zjištěného skutkového stavu krajským soudem vyplývá, že žalobce dodal fotografie, doklad o zdravotním pojištění a doklad o zajištění ubytování na území až při podání odvolání k žalovanému. Krajský soud se v tomto shoduje se závěry žalovaného, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohl doklady předložit již v řízení I. stupně. Ministerstvo poprvé upozornilo žalobce na skutečnost, že žádost trpí podstatnými vadami, pro které lze řízení zastavit, výzvou ze dne 27. 2. 2015. Na žádost žalobce pak ministerstvo k dodání podstatných náležitostí nad její rámec přerušilo řízení o žádosti až do 29. 5. 2015. Ve spojitosti s tímto je nutné poukázat na skutečnost, že žalobci byla ministerstvem fakticky poskytnuta lhůta k odstranění vad žádosti v délce téměř 3 měsíců. Ministerstvo tak žalobci poskytlo dostatek času k zajištění všech vyžadovaných dokladů. Do data 29. 5. 2015 však žalobce Ministerstvu žádné z požadovaných dokladů uvedených ve výzvě nepředložil. Právě tato skutečnost byla důvodem pro zastavení řízení, neboť v době vydání rozhodnutí o zastavení neměl správní orgán I. stupně v důsledku nesplnění výzvy ze strany žalobce dostatečné zákonem dané podklady pro to, aby mohl v řízení o podané žádosti rozhodnout meritorně. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu totiž stanoví, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Taková situace nastala právě v důsledku konání, či spíše nekonání, žalobce, a proto bylo na místě řízení dle citovaného ustanovení zastavit.

[35] Soud k výše uvedenému dodává, že ze správního spisu zjistil, že dokladem o zajištění ubytování na území žalobce disponoval již k 6. 5. 2015, nebyl zde tedy důvod k tomu jej nepředložit prvostupňovému orgánu v rámci přerušného řízení o žádosti v I. stupni. Soud dále uvádí, že ze spisového materiálu ani z žalobních tvrzení nezjistil, že by žalobci bez své viny nemohl být vydán požadovaný doklad o zdravotním pojištění do 29. 5. 2015 a tento doklad následně předložit. Krajský soud podotýká, že každý cizinec, který chce pobývat na území České republiky, má povinnost zajistit si k tomu právní titul. Žalobce však vlastní

vinou zůstal v řízení o žádosti nečinný, co do včasného doložení všech požadovaných náležitostí žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie. Aplikace zásady koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu v předmětném odvolacím řízení byla zcela na místě.

[36] S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že ač žalobce brojil proti nedůvodnosti požadavku předložení dokladu potvrzujícím, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie, důvod pro zastavení řízení a pro postup žalovaného v případě žalobce byl především ve správné aplikaci zásady koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Krajský soud k tomu dodává, že ani v tomto postupu dotčených správních orgánů nespátřuje pochybení a nemá prvostupňovému orgánu ani žalovanému cokoliv vytknout.

V. Shrnutí a náklady řízení

[37] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[38] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu